

K ČEMU ORIGINAL?
STAČÍ PERFEKTNÍ PADĚLEK...

PODVRH

THRILLER

ERICA KATZ

PODVRH

Copyright © 2022 by Erica Katz

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Sýkorová, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3574-7 (pdf)

ERICA KATZ

PODVRH

přeložila Hana Sýkorová

VENDETA

*Tobě, Danieli, za to, žeš mě
nechal (na mou žádost) zamčenou
ve sklepe, abych tuto knihu mohla
dokončit, a za tvou nezměrnou zásobu
podpory během procesu psaní, kterému
jsi sice vždy nerozuměl, ale který jsi
vždy respektoval. Teď už si ji přečíst
musíš, když jsem ti ji věnovala, ne?
(Daniel nesnáší, když lidem
říkám, že mou první knihu
nikdy nečetl. Takže tak.)*

*Pravda je škaredá.
Máme umění, abychom na pravdu nezašli.*

FRIEDRICH NIETZSCHE

Kapitola 1

MINISTERSTVO SPRAVEDLNOSTI SPOJENÝCH STÁTŮ AMERICKÝCH FEDERÁLNÍ ÚŘAD PRO VYŠETŘOVÁNÍ

26. června 2021 – Federální úřad pro vyšetřování –
Federal Plaza 26, 23. patro, New York, NY 10278
Odtajněno / Pouze pro oficiální účely

DOSLOVNÝ PŘEPIS

Přítomni:

Zvláštní agent TREVOR GARRITT

Zvláštní agent BENJAMIN TILLWELL

EMMA CAANOVÁ

AGENT TILLWELL: Díky, že jste přišla.

EMMA CAANOVÁ: Není vůbec zač.

AGENT GARRITT: Rozhovor budeme nahrávat, takže se snažte na otázky
odpovídat verbálně, prosím. Žádné vrtění hlavou a tak podobně.

EMMA CAANOVÁ: Jistě. Rozhovory nahráváte vždycky?

Říkali jste, že nejsem v průšvihů.

AGENT GARRITT: Máte pocit, že byste mohla být v průšvihů?

EMMA CAANOVÁ: Jste z FBI. Copak nemá každý pocit,
že je v průšvihů, když se objevíte?

AGENT TILLWELL: Nemáme důvod si myslet, že
byste měla problém se zákonem.

EMMA CAANOVÁ: To mě moc neuklidnilo.

AGENT TILLWELL: Každopádně víme, že máte hodně práce, tak přejdeme rovnou k věci. Můžete nám říct něco o Gemini Reproductions? Co je to za společnost a jakou práci jste pro ně dělala?

EMMA CAANOVÁ: To nechápu. Víte, co Gemini dělá, agente Garritte. A to důvěrně. Nejspíš o ní víte více než já.

AGENT GARRITT: Chtěli bychom to slyšet od vás. Prosím.

EMMA CAANOVÁ: Dobře... Je to společnost, která poskytuje ruční kopie kvalitního umění.

AGENT TILLWELL: A v čem se to liší od padělání?

EMMA CAANOVÁ: V tom, že umění nepaděláme. Kopírujeme ho. Podobně jako když si koupíte v muzeu tištěnou reprodukcii *Mony Lisy* jako suvenýr, jen kvalitnější. Mezi seriózními sběrateli umění a muzei je to běžná praxe. Pokud vlastní obzvláště drahý kousek, nechají si udělat kopii společností jako je Gemini. Pak mohou originál umístit do trezoru kvůli pojistce nebo do muzea či freeportu kvůli výhodnějším daním a kvalitní repliku si vystaví na zdi, kde se jí mohou kochat a oslňovat hosty. Pokud by se kopii mělo něco stát, třeba by ji někdo něčím polil nebo by u ní kouřil nebo by došlo k požáru, majitel přijde o něco mezi pěti a padesáti tisíci dolarů. Kdyby přišel k úhoně originál, škoda by byla za miliony. Kopírování není padělání. Každou ze svých kopií jsem vždy podepsala a uvedla, že se jedná o kopii.

AGENT GARRITT: Jakým způsobem jste u Gemini získávala klienty?

EMMA CAANOVÁ: Vlastně jsem neměla své vlastní klienty. Byli to klienti Gemini. Předpokládám, že Jeremy Jacobsen, generální ředitel, s nimi komunikoval a klientelu rozvíjel, ale umělci nikdy nemuseli. Prostě nám přidělili zakázku, když dorazila.

AGENT GARRITT: Takhle jste se seznámila s Leonardem Sobjectkym?

EMMA CAANOVÁ: Ano, byl klientem Gemini.

AGENT TILLWELL: Vždycky se osobně setkáváte se svými klienty?

EMMA CAANOVÁ: Ne, kromě něj jsem nikoho nikdy osobně nepoznala.

Prostě jednou přišel do kanceláře a chtěl se mnou mluvit.

AGENT TILLWELL: Je to nezvyklé?

EMMA CAANOVÁ: To je. Ale na Lennym Sobjectym
je nezvyklých věcí spousta.



Ustoupila jsem o krok zpátky a zjistila, že odstíny zelené a nazelenalé výbuchy fialové a modré barvy mého tahitského venkova dokonale napodobují ty jeho. Vystihla jsem ženské tvary postav, vyčkávajících na terase a v zahradě. Barvy, které jsem zvolila, jsou tak jako ty jeho zároveň okouzlující a tlumené a evokují smysl pro hédonismus a pocit vlhkosti. Přesto jsem nebyla spokojená. Přesunula jsem se napravo, abych stála před originálem. Naklonila jsem se blíž, nosem jsem se téměř dotýkala hrubých vrstev zelené a růžové vystupujících z plátna. Přimhouřila jsem oči a pokusila se do umělce vcítit.

Nic.

Narovnala jsem se a odfoukla si. Akutně jsem vnímala nespokojenost, která se ve mně usadila. Moje malba byla dobrá. Netrénovanému oku by se jevila jako dokonalá replika Gauguinovy bohaté a sebevědomé *Te Fare*, na které dvě ženy pracují na zahradě a na terase domu sedí starší žena a v pozadí se k nebesům tyčí tahitské hory. Použila jsem stejné surové plátno, jako použil on, stejné barvy, stejné štětce, stejné, stejné, stejné. Rozhodně jsem pokývla a snažila se tak samu sebe přesvědčit, že jsem se svou prací spokojená, ale ten nepřijatelný pocit mě neopustil.

Bylo by zkrátka tragické být v kopírování cizích děl pouze průměrná, přestože jsem se už smířila s tím, že má vlastní tvorba není ničím výjimečná. *Technicky nadřazená. Odstřižená od emocí.* Tak mou práci popsal můj profesor na vysoké. Začínalo se mě zmocňovat staré známé sebepohrdání a já rychle zavřela oči a zhluboka se nadechla.

Když jsem oči znovu otevřela, zadívala jsem se na ženu na terase. Položila jsem štětec a z krabice ležící na polici za mnou jsem vytáhla bílou bavlněnou rukavici a natáhla si ji, abych obraz nepoškodila. Lehce jsem přiložila ukazováček k ženině hlavě a pokusila se dotknout jakékoli nesrovnalosti, kterou se mi nedařilo zcela identifikovat.

Malba, kterou jsem právě kopírovala, se prodala v aukční síni Sotheby's za sto třicet sedm miliónů dolarů, a její kupec Leonard Sobjecky ji předal naší firmě, abychom pro něj vytvořili její přesnou kopii. Klienti mi málokdy poskytují ke kopírování přímo originál, ale pan Sobjecky je ve svých požadavcích velmi specifický: vždy požaduje, abych použila stejné materiály jako umělec, a často trvá na tom, ať kopíruju přímo z originálu, abych mohla vystihnout komplexnost textury i správně zachytila kontury. A honorář ve výši třiceti tisíc dolarů vždy posílá předem.

„Je to otravně dokonalé.“ Siennin hlas mě vytrhl ze zamyšlení a vrátil mě mezi všechn ten hluk rušného ateliéru. Otočila jsem se a zadívala se za ni na barvou potřísněné plachty přikrývající podlahu, na dvojice stojanů roztroušené po velké místnosti a mých pětadvacet kolegů svědomitě kopírujících neocenitelná umělecká díla. Podle hodin na zdi bylo poledne, ale mně se zdálo, jako by od sedmi ráno, kdy jsem dorazila, uběhla jen chvilka.

„Ne tak úplně,“ řekla jsem. Sundala jsem si bavlněnou rukavici a hodila ji do koše. Pak jsem vzala oranžový štětec a přetřela ženiny nohy další vrstvou barvy. Počkala jsem pár minut, než barva uschne, a nechala si po tváři rozlít spokojený úsměv. Obrátila jsem pozornost zpátky k Sienně.

Má jediná kamarádka z práce je velmi hubená a měří více než sto osmdesát centimetrů. Má husté tmavé vlasy, které si spíná do neupraveného ohonu a které zvýrazňují její velké hnědé oči. Dnes na sobě měla šedý svetr s výstřihem do V a upnuté černé džíny s dírami na kolenou. Ani kapka make-upu. Přestože se snaží působit velmi průměrným dojmem, je výrazná po způsobu modelek světového

kalibru. Celou svou osobností se skoro omlouvá za své nadřazené geny: je milá a vtipná, a když mě můj první týden v Gemini viděla jíst o samotě, dala si zvlášť záležet na tom, aby se se mnou skamarádila.

„Tak.“ Pokynula jsem směrem ke svému stojanu.

„*Tohle* ji dotáhlo k dokonalosti?“ ukázala Sienna na mou kopii. „Kvůli tobě vypadáme my ostatní jako amatéři. S tvým talentem bys vůbec neměla kopírovat.“ Rychle jsem se nadechla a ona pochopila a změnila téma. „Nezapomeň se na svou kopii podepsat tím novým podpisovým perem!“ připomněla mi a sarkasticky mi pohrozila ukazovákem.

Jeremy nám poslal minimálně tři e-maily a dvě oznámení ohledně používání nových štětcových fixů k podepisování zadní strany replik. Tyhle nové fixy jsou údajně „stálejší“ než ty staré, jako by se stálost dala stupňovat. Je absurdní trvat na takových detailech, zatímco finance společnosti jsou s největší pravděpodobností v červených číslech a 3D tiskárny ohrožují naše živobytí, ale to, že věnuje pozornost těm nejmenším maličkostem, není u Jeremyho nic nového.

„Jakým podpisovým perem?“ zavtipkovala jsem, ale při pomýšlení na všechna ta nová bezpečnostní opatření se mi sevřel žaludek a napadlo mě, s čím ještě ti konzultanti přijdou. Možná méně početný tým zaměstnanců. „Mimochodem, včera jsem odešla po desáté a ti konzultanti tu pořád byli.“

Konzultanti poletovali po firmě už skoro tři týdny a u nespresa v kuchyňce se rozšiřovaly zvěsti o tom, že je jen otázkou pár měsíců, než Jeremymu doporučí nás všechny nahradit umělou inteligencí.

„Byl tam i ten, co se ti líbí?“ pozvedla Sienna obočí a zachechtala se. Přikývla jsem a přála si, abych taky měla bohatého přítele, který by platil lví podíl společného nájmu, a mohla si tak dovolit čelit své blížící se nezaměstnanosti s humorem. „Měla bys ho pozvat na rande!“ dodala.

Zavrtěla jsem hlavou. „Mám dojem, že by to mohl být střet zájmů. Co nevidět řekne Jeremymu, ať mě propustí.“ Už jsem neřekla,

že dávám přednost tomu dokonalému stvoření, které jsem si vysnila, před lidským zklamáním, které by se z něj nepochybně vyklubalo.

Sienna už se ale znovu zaměřila někam jinam a já sledovala její pohled k Jeremymu, který právě vstoupil do ateliéru. Byla to výjimečná událost, protože ho svou přítomností poctil jen zřídka. Mí kolegové přestali malovat, místo toho vykukovali zpoza svých stojanů a hned se zase schovávali, jako by hráli živou verzi hry Majzni krtka. Jeremy se podíval přímo na mě a já si představila, jak nade mnou visí jeho dubová palice. Pak ke mně zamířil.

Jeremy s námi obvykle komunikoval, jen když nás chtěl seřvat nebo nás vyhodit. *Jsem jeden z jeho nejlepších umělců*, ujišťovala jsem sama sebe. Nikdo z nás neměl Jeremyho rád, protože na něm prostě není nic, co by člověk mít rád mohl, ale já ho navíc nesnášela. Dal mi práci, která ve mně vyvolala falešný pocit uspokojení, vysála ze mě veškerou inspiraci a udělala ze mě parazita příživujícího se na tvorbě druhých. Přesto – tu práci jsem potřebovala.

Sienna se rychle vrátila ke svému stojanu, aby ji nezasáhla zbloudilá kulka.

„Emmo,“ řekl Jeremy, a když se zastavil pár kroků přede mnou, pižmo jeho kolínské prostoupilo prostor kolem mě. V šedém, na míru šitém obleku působilo jeho sto sedmdesát centimetrů ještě podsaditějším dojmem než obvykle. Tmavé vlasy si pokryl silnou vrstvou nějakého přípravku, který odrážel zářivky ateliéru. Bylo mu okolo padesáti, a jak všichni věděli, měl tučný účet od svého otce a napoleonský komplex jako z učebnice.

„Zdravím,“ vypadlo ze mě chabě, a to slovo jako by zůstalo viset ve vzduchu ateliéru. Odkášlala jsem si a zkusila to znovu. „Ahoj, Jeremy.“

„Leonard Sobjucky je tu. Právě dorazil,“ řekl otráveně. „Je v mé kanceláři a chce mluvit s tebou.“

To mě dost rozhodilo. „Proč?“ vyhrkla jsem a pak si uvědomila, že mluvím s generálním ředitelem Gemini a má otázka nejspíš zněla

poněkud paranoidně. „Tedy...“ Nedokázala jsem si představit, proč by se mnou měl klient chtít mluvit, pokud ovšem nešlo o závažnou vadu na mé práci, ale o takové bych určitě věděla. „Proč?“ zeptala jsem se znovu. Nemohla jsem si pomoci.

„To neřekl,“ odvětil Jeremy krátce, očividně naštvaný, že ani jemu Subjecky nesdělil důvod své návštěvy. Pokrčil rameny, otočil se zpátky k východu a já pochopila, že ho mám následovat.

Sienna, která stála pár metrů ode mě, ukázala nejdřív na mě a pak na svou pravou tvář. Otřela jsem si rukou obličej; prsty jsem měla od bílé barvy. Stáhla jsem si rukáv přes ruku, plivla na něj a znovu si otřela tvář. Sienna mi ukázala palec nahoru a já spěchala za Jeremym.

Rozpusťte jsem si vlasy z neupraveného drdolu a pokusila se úhledně si je zaplést. Věděla jsem, že v nich později najdu kousky suchého bílého pigmentu. Spustila jsem ruku a zařala ji v pěst ve snaze uklidnit se. Sice jsem se bála, že dostanu padáka, aby firma snížila náklady, ale představa toho, že mě vyhodí, protože jsem udělala chybu, mě přímo děsila.

Pokusila jsem se rychle vypočítat, jak dlouho bych přežila ze své poslední výplaty. *Tisíc dolarů měsíčně na nájem, deset dolarů denně na jídlo, pokud přestanu pít kávu a sním půlku wrapu k obědu a tu druhou k večeři, pět dolarů denně na jízdné v metru.* Mezi výplatami skoro vždycky platím poplatek za kontokorent a na spořicímu účtu mám přesně nula dolarů, takže odpověď zní... moc dlouho ne.

Myslí mi proběhly ty nejčernější scénáře, jako žádat mou matku o peníze poprvé od doby, co jsem šla na vysokou.

„Prosím.“ Jeremy mi podržel dveře své kanceláře a pokynul mi, ať jdu první. Nikdy jsem v jeho kanceláři nebyla – můj neohrabaný přijímací pohovor proběhl v ateliéru, zatímco on se tři hodiny v kuse díval, jak maluju.

Kancelář byla malá a okázalá stejně jako Jeremy. Prohlédla jsem si jeho bílý lesklý stůl, malbu na zdi a zarámovanou fotografii jeho mnohem vyšší a mnohem mladší ženy. Pak jsem se rychle vrátila

k té malbě. *Originál od Chagalla. Já vydělávám šedesát tisíc dolarů ročně, zatímco on...*

Jeremy si všiml, kam se dívám. „Není nádherný? Byl to dárek od Leonarda po tom, co jsme pro něj udělali prvních několik kopií,“ řekl pyšně. *Ty kopie jsem dělala já*, pomyslela jsem si.

„Vy budete Emma Caanová,“ řekl Leonard Sobjecky s lehkým ruským přízvukem. Vstal z křesla pro hosty, kde do té doby seděl zády ke mně. Podali jsme si ruce a on přikryl mou ruku svou velkou dlaní. Měřil okolo sto devadesáti centimetrů, měl husté šedé vlasy a hladce oholenou hranatou bradu, a přestože pod jeho kašmírovým rolákem vystupovalo velké pívni břicho, byl přitažlivý takovým tím mužským způsobem, který není v New Yorku moc často k vidění. Někde na okraji mé pozornosti se pohupovala myšlenka, že jsem se s ním už někdy setkala. „Rád vás poznávám, drahá!“ zaburácel.

S úlevou jsem zaznamenala, že vypadal šťastně, dokonce až skoro jásal, což mě vzhledem k jeho striktně profesionálním e-mailům, které mi naše koordinátorka zakázek preposílala, překvapilo.

„Potěšení je na mé straně, pane Sobjecky,“ dostala jsem ze sebe nakonec a modlila se, abych na jeho rukou nezanechala zbytky barvy nebo potu.

„Lenny. Říkejte mi Lenny,“ prohlásil, pustil mou ruku a naštěstí to nevypadalo, že by si potřeboval umýt tu svou. Zdvořile jsem přikývla, přestože jsem neměla v plánu mu tak kdy říct. Všichni tři jsme stáli v Jeremyho malé kanceláři nepříjemně blízko a říkali si, jak postupovat dál vzhledem k tomu, že v místnosti byla jen dvě místa k sezení – Jeremyho křeslo a křeslo pro hosty, ze kterého se před chvílí zvedl náš klient.

Jeremy si odkašlal. „Lenny se s tebou chtěl setkat, i když mi upřímně není moc jasné proč. Ale jsem rád, že jsme všichni tady,“ řekl, jako by vyzýval Leonarda – nemohla jsem si ho představit jako Lennyho –, aby svou žádost vysvětlil.

Jenže Leonard jen dál stál a měřil si mě pohledem; měl oči tak světle modré, že byly téměř čiré. Říkala jsem si, jak asi mé kapsáče, obyčejné tričko, kostkovaná košile a kroksy působí na někoho, kdo si dává záležet na svém vzhledu tak jako Leonard Sobjecky.

„Jeremy mě nerad vypouští z mé klece kvůli neplánovaným návštěvám,“ poznamenala jsem suše ve snaze napětí v místnosti uvolnit.

Leonard si pobaveně odfrkl, a i když jsem se na Jeremyho nepodívala, uměla jsem si představit, že se právě snaží skrýt svůj vztek nad tím, že jsem se opovážila podrýt před klientem jeho autoritu.

„Tady. Posadte se.“ Leonard ukázal na Jeremyho kožené křeslo za jeho stolem.

Žíla uprostřed Jeremyho čela pulsovala stejně jako minulý týden, když hodil plechovkou barvy po mém kolegovi Wadeovi z důvodů, které zůstávají záhadou. Než ale mohl vybuchnout, chladně prohlásil „Pojďme raději do zasedačky,“ čímž prokázal dosud nevídanou schopnost sebekontroly. Mohlo mě napadnout, že by Jeremy nikdy neohrozil tučný účet, jako je ten Leonardův, jedním ze svých výlevů.

Vyšli jsme z kanceláře a zamířili do moderní konferenční místnosti se skleněnými stěnami, nepraktickými koženými židlemi a dlouhým skleněným stolem. Klienty jsme vodili sem, protože kdyby viděli náš ateliér se zástěrami pokrytými barvou, lemovaný policemi prohýbajícími se pod vahou knih o Vermeerovi a Rothkovi, nikdy by nám svá nedocenitelná díla nesvěřili.

Když jsme se usadili, Jeremy a já na jedné straně obdélníkového stolu a Leonard na té druhé, Jeremy se nadechl, aby promluvil, ale Leonard ho předběhl.

„Chtěl jsem se seznámit s umělkyní, která odvádí tak vynikající práci. Abych vám poděkoval,“ začal Leonard a zaklonil se na své židli, která k tomu sice nebyla navržena, přesto se ale jeho váze přizpůsobila.

„Bylo mi potěšením. Je mi ctí pracovat s originály, které mi léta posíláte.“ Narovnal jsem se. Celé tohle setkání ve mně probouzelo

mé nejlepší výchování. Jeho uznání bylo až skoro opojné, stejně jako poprvé, když klient vyjádřil jen trochu vděčnosti za mou práci.

„Máte formální vzdělání?“ zeptal se a znovu se naklonil vpřed.

„Studovala jsem umění na Yaleově univerzitě,“ řekla jsem. Napadlo mě, že bakalářský titul se asi jako „formální vzdělání“ nepočítá, když vezmete v potaz, jaké kontakty má Leonard Sobjecky ve světě umění. Vždycky jsem litovala, že jsem nepokračovala na magistra umění, ale vzhledem k tomu, jaké známky jsem dostala za své portfolio v posledním ročníku, všechny ty studentské půjčky, které bych si musela vzít, mi za další dva roky studia nestály.

„Emma je jeden z našich nejzručnějších techniků,“ vmísil se Jeremy zpátky do rozhovoru.

„Tvoříte i vlastní umění? Tedy, vaše repliky *jsou* umění. Ale malujete i malby, které nejsou kopie?“ zeptal se Leonard s upřeným pohledem.

Tu otázku jsem nesnášela. Slyšela jsem ji pokaždé, když jsem někomu řekla, co dělám.

„Už dlouho ne.“ Zdvořile jsem se usmála, abych přemohla ten skličující pocit. Slyšela jsem ten stejný nevinný, přesto tvrdý tón, jaký vždy používal můj otec. *Řekl bych, že je odvážné změnit svou dráhu a věnovat se kopírování. Jen málo umělců se opravdu prosadí. Alespoň jsi to zkusila.* Leonard mě soustředěně sledoval; oči mu jiskřily zájmem. „Kdysi jsem malovala, ale ne od té doby, co jsem odešla z univerzity,“ pokračovala jsem. „V dnešní době, pokud to není světelná nebo multimediální tvorba...“ mávla jsem rukou a odmlčela se. „Nikoho už nezajímá tradiční umění, a právě to miluju a právě v něm jsem dobrá.“

Samozřejmě jsem věděla, že lidé pořád nakupují tradiční malby, jen ne ty moje. Když jsem ale připisovala vinu za své selhání trendům na trhu, a ne nedostatku svého talentu, přinášelo mi to určitou útěchu. Leonard mě chvíli pozoroval. Zatímco já si pod stolem nervózně hrála s kůžičkou kolem nehtů, jemu bylo ticho očividně příjemné.

„Možná jste se narodila ve špatné době,“ řekl konečně jemným hlasem. Napadlo mě, jestli jsem si jeho reakci jen nepředstavila, protože přesně tahle myšlenka se mi honila hlavou snad každý den od doby, co jsem dokončila vysokou. Pozorně jsem ho sledovala a uvědomovala si, že je to poprvé, co mluvím s člověkem, který vládne takovou mocí – ne tou, kterou můj otec jen předstíral v našem malém městě, když oslovoval každého číšníka křestním jménem a dával přehnaná dýška nebo když klábosil s poštákem a ptal se, jak se daří jeho dětem. Leonard byl *opravdu* důležitý, a když promluvil, jeho slova byla neuspěchaná a měla váhu, jakou ta má nesla jen zídka.

„Možná ano,“ souhlasila jsem a potvrdila tak svůj strach. Vítaným rozptýlením od tématu mé nepovedené kariéry nám byla uklízečka, která prošla po chodbě za skleněnou zdí konferenční místnosti, a my se pootočili a sledovali ji. Měla na sobě fialovou uniformu, dlouhé tmavé vlasy svázané do ohonu a lehce kulhala. Otočila jsem se víc, zaujatá její krásou. Musela tu být nová – jinak bych si jí určitě všimla dřív. Mé soustředění bylo náhle přerušeno, když Leonard plácnul dlaní o skleněný stůl a vstal.

„Slečno Caanová, nebudu vás už více zdržovat, vím, že se zase musíte pustit do mé *Te Fare*. Ale děkuji za všechnu tu překrásnou práci. Máte vizitku?“

„U sebe ne,“ odpověděla jsem trochu v rozpacích, protože jsem neměla vizitku ani nikde jinde. „Ale máte číslo do kanceláře a já tu prakticky bydlím.“ Omluvně jsem se zasmála, když na mě Leonard jen němě zíral.

„Tady,“ ozval se Jeremy a nabídl mu světlou vizitku ze štíhlého kovového pouzdra, které vytáhl z vnitřní kapsy saka.

Leonard si ji neochotně vzal, jako by nechápal, proč nedostal to, co chtěl. Letmo se na vizitku podíval a pak mi ji podal. „Mohla byste na zadní stranu připsat své telefonní číslo nebo e-mail? Někdy mě nové projekty napadnou o víkendu a do pondělí se mi úplně

vykouří z hlavy. A když zapomenu, co bych chtěl nechat okopírovat, připadám si, jako bych vás okrádal o peníze.“

Usmál se, jako by na tom, co požadoval, nebylo vůbec nic zastrašujícího.

Zatím jsem mezi námi nezaznamenala žádné sexuální napětí, ale teď mě napadlo, jestli mi něco neuniklo.

Podívala jsem se na Jeremyho, který na mě jen lehce kývl, a mně jako reflex přeběhl po zádech záchvěv vzdoru.

Otočila jsem se k Leonardovi. „Zadáváte nám tolik práce, že by se tomu sotva dalo říkat okrádání,“ řekla jsem a servilně se usmála. „Ale máme digitální hlasovou schránku, takže když mi necháte zprávu v kanceláři, hned ji dostanu na mobil.“ Vrátila jsem mu Jeremyho vizitku. Strčil si ji do kapsy a sledoval mě se zdánlivě pobaveným poloúsměvem.

„Moje číslo tam je. Kdykoli se ozvěte,“ řekl Jeremy rychle. Setkala jsem se pohledem s Leonardem, a přestože jeho výraz zůstal neutrální, byla jsem si jistá, že sdílí mé pobavení nad Jeremyho podlézáním. Přerušil se mnou oční kontakt, sepal dlaně k sobě a s lehkou úklonou a bez jakéhokoli dalšího slova odešel. Všimla jsem si, že opěradlo jeho židle je stále sklopené, trvale deformované jeho tělem.

Jeremy a já jsme ještě chvíli tiše seděli a já sledovala, jak zápasí s tím, jak mi vynadat. „Už jsi *Te Fare* dokončila?“ zeptal se nakonec.

Přikývla jsem. „Právě schne.“

„Už jsi začala pracovat na té nové zakázce od Metropolitního muzea?“ Rukou si lehce přešel po nagelovaných vlasech.

„Nevěděla jsem, že máme novou zakázku. Hned zajdu za Daniellou.“ Daniella byla naše koordinátorka zakázek.

„Dobře,“ řekl stroze a dvakrát poklepal nehtem ukazováčku na skleněný stůl na znamení, že mám odejít.

Vrátila jsem se do ateliéru, postavila se ke svým dvěma stojanům a předstírala soustředění. Po mém boku se objevil Sienna.

„O co šlo?“ zašeptala.

„Leonard Sobjecky byl u Jeremyho v kanclu,“ začala jsem. Vyvalila na mě oči. „Vypadá to, že mi jen chtěl poděkovat za všechny ty repliky, které jsem pro něj dělala,“ dodala jsem a Sienna vydechla úlevou. „Není to divné?“

„Fakt divné,“ přitakala. „Proč teď? Nemalovala jsi pro něj za posledních pár let tak deset kopií?“

Pokrčila jsem rameny. „Jo, a podařilo se mi nakrknout Jeremyho, ale nemohl mě seřvat, protože u toho byl klient.“

Sienna si se mnou spiklenecky tůkla pěstí. „Dobrá práce. Ale zpátky k Leonardovi – umíš si vůbec představit, jaké by to bylo mít *tolik* peněz?“ Oči se jí rozsvítily. „Když jsem si ho googlila naposledy, *Forbes* odhadoval jeho jmění na čtrnáct miliard dolarů.“

„Ticho,“ dolehl k nám z levé strany otrávený hlas. Obě jsme se otočily a Wade si přiložil prst ke rtům, aby nás umlčel.

Náš protáhlý, plachý specialista na postmoderní umění si udržoval přehnaně vysoké mínění o svých uměleckých schopnostech, přestože to, stejně jako my ostatní, jako opravdový umělec nikam nedotáhl. Ale na rozdíl od nás, kteří jsme dennodenně zápasili s komplikovanými tahy štětců Vermeera nebo Moneta, Wade pořád dokola tupě maloval Warholovy plechovky Campbellovy polévky nebo donekonečna tiskl jeho sítotisky Marilyn Monroe.

Začala jsem se omlouvat, ale Sienna mě zastavila. „Wade!“ řekla rozhořčeně. „Prostě si vem sluchátka jako všichni ostatní!“ Ukázala na všechny ostatní umělce, kteří měli na hlavě sluchátka potlačující okolní hluk. „Tohle je *sdílené* pracoviště. Smiř se s tím!“

Jako spráskaný pes se Wade beze slova schoval zpátky za svůj stojan.

„Jaký je? Sobjecky?“ zeptala se Sienna, tentokrát o něco tišeji.

„Vlastně je tak trochu...“ začala jsem, zatímco mě Sienna pozorně sledovala. Najednou jsem se zasmála. „Je na něm něco...“

„Určitě *je ne sais quoi*,“ přikývla Sienna. „Proto randí se všemi těmi dvacetiletými modelkami.“

„Rusové by to asi řekli jinak,“ řekla jsem s úsměvem. „Ale tak jsem to nemyslela. Spíš mám pocit, že ho odněkud znám.“

„Vyrůstala jsi snad v ruské mafii?“ zeptala se Sienna a rychle se ohlédla po kulatých hodinách nad vstupem do ateliéru. „Musím se vrátit k práci, ale jestli máš temnou minulost plnou zabijáků KGB, chci kompletní hlášení.“ Mrkla na mě a otočila se zpátky ke svému stojanu.

„Když budeš podobné věci prohlašovat na veřejnosti, někdo tě odkrouhne,“ varovala jsem ji. Zamávala mi přes rameno a pokračovala ke svému pracovišti. Vzala jsem si telefon a zamířila na dámské toalety, než si zajdu pro svůj další úkol.

Sedla jsem si do poslední kabinky a otevřela instagram, abych se podívala, co dnes podniká má oblíbená osobnost ze světa umění @JenJules.

Influencerů přes umění jsou dneska sociální sítě plné, obzvláště teď, co si veletrhy umění jako Art Basel a Frieze – se svými večírky plnými drog, vodky a milionářů – získaly popularitu mezi mladými Američany, které umění ve skutečnosti vůbec nezajímá. Většinou mi Jules a jiní jí podobní, kteří sdílejí své každodenní aktivity s celým světem, aby získali sledování a sponzorské dary od značek, které propagují, a míst, která navštěvují, přišli falešní a nevzdělaní. Ale Jules ne – vyrostla v New York City, studovala moderní umění na Sorbonně, mluví plynule francouzsky a má čuch na talent. Také má dva a půl milionu sledujících a jediným příspěvkem by mohla umělci odstartovat nebo zničit kariéru. Její obsah se zdál upřímný a pozitivní a tyhle soukromé chvíle na záchodě, kdy jsem sledovala, jak krásná Jules Braunová dělá rozhovor s peruánským malířem nástěnných maleb, byly asi to nejbližší k terapii, co jsem si mohla dovolit od té doby, co jsem nemohla využívat služby Zdravotního centra Yaleovy univerzity.

Sledovala jsem její další příběh, ve kterém mířila na letiště se svým příručním zavazadlem na kolečkách od Louise Vuittona

v patách a nastupovala na let do Sao Paula, kde se otvírala galerie její kamarádky. Přes své husté karamelové lokny si nasadila škrabošku inspirovanou *Snídaní u Tiffanyho* a natáhla se na sedadle v první třídě a s fouknutím poslala svým sledujícím polibek na rozloučenou. Popisek zněl: *Ještě někdo spí líp v letadle? Nebo jen já? Xx, JenJules.* Zhluboka jsem se nadechla a vyžívala se v té známé závisti, v tom chamtivém zrychlení svého srdce při pohledu do života tak vzdáleného tomu mému, až mi přišlo, jaké mám štěstí, že do něj mohu vůbec nahlédnout.

Vyšla jsem z toalet zpátky do ateliéru a zamířila k Danielle.

„Ahoj, zlato,“ řekla, ale ani na okamžik nepřestala zběsile psát na klávesnici svého počítače. „Mám pro tebe novou zakázku od Metropolitního. A zrovna jsme získali nového klienta, který chce vyhotovit kopii, protože originál bude ukládat do freeportu...“

„Super,“ přitakala jsem a čekala, že mi podá výtisky, abych se mohla vrhnout do práce. Místo toho ale Daniella přestala psát a vzhledla ke mně.

„Jmenuje se to *Filosof v zamyšlení*,“ začala opatrně. Znovu se otočila k počítači, ale psát nezačala. Sice jsem o tom díle nikdy neslyšela, ale Daniella mi přidělovala práci dost dlouho na to, abych věděla, proč se vyhýbá mému pohledu.

„Rembrandt?“ zeptala jsem se skepticky. Přikývla a já z jejího výrazu vyčetla, že si budeme muset projít tou stejnou potupnou konverzací, jakou už jsme spolu vedly více než jednou. Rembrandt samozřejmě nemohl za to, že se narodil před vynalezením žárovky, ale malovat do svých obrazů i světlo ohně, které ozařovalo jeho postavy, nemusel. Proto jsem často odmítala jeho díla kopírovat.

„Je na té malbě krb?“ zeptala jsem se. Daniella přikývla a donutila se obrátit ke mně zrak.

„Hoří v něm oheň?“ To, jak omluvně stočila pohled dolů, mi dalo odpověď ještě dřív, než přikývla.

„Jeremy mi řekl, ať požádám tebe, protože jde o nového klienta, ale jestli je ti to nepříjemné, klidně to přidělím Sienně,“ řekla a s neupřímně nenuceným úsměvem – takovým, jaký bych nejspíš i já věnovala někomu, koho bych měla za psychicky labilního – mi podala vytisknutý e-mail od Metropolitního muzea. „Vydrž, mám tu i pár fotek,“ řekla a vyrazila k tiskárně.

Když jsem u Gemini začínala, nemyslela jsem si, že můj strach z ohně bude představovat takový problém. Ale záchvat paniky při kopírování světla pochodně, po kterém následoval telefonát na 911 a výlet záchrankou do nemocnice v mém třetím měsíci u firmy, o tom přesvědčil jak mě, tak všechny mé kolegy. Má pyrofobie se už nelimitovala jen na skutečný oheň – i jeho dvoudimenzionální znázornění ve mně probouzela zrychlené dýchání, pocení a nekontrolovatelný třes.

Daniella se vrátila a podala mi velké fotografie ve vysokém rozlišení stočené do ruličky a zajištěné gumičkou.

Na cestě do ateliéru jsem si pročítala e-mail od Metropolitního. Potřebovali repliku Monetovy *Terasy v Sainte-Adresse*, která by měla být vystavena, zatímco budou čistit originál, a výslovně si vyžádali mě. Doufala jsem, že podobné požadavky mi pomůžou udržet si práci o něco déle.

Odsunula jsem stojany s oběma *Te Fare* na stranu, kde mohla má kopie doschnout, a nachystala dva nové stojany. Na jeden jsem dala rám s čistým plátnem a k druhému připnula rozvinuté fotky. Několik minut jsem zkoumala fotografie a pak konečně přiložila tužku k plátnu. Lehce jsem načrtla elegantní pár, kvetoucí zahradu kolem, klidné moře za nimi, a když už jsem nemohla dál popírat křeč v ruce, narovnála jsem se, protáhla si záda a protřepala si ruku. Podle hodin na stěně bylo už půl deváté.

Už jsem ani nevěděla, jestli vždycky odcházím z ateliéru jako poslední proto, že nemám žádný společenský život, nebo proto, že se tak bojím přijít o práci. Každopádně oba důvody byly dostatečně

depresivní, aby mě přesvědčily o tom, že je třeba to pro dnešek zabalit. Odsunula jsem skicu Moneta na stranu a z metrové vzdálenosti se podívala na oba stojany s *Te Fare*. Neubránila jsem se malému úsměvu.

Těch pár hodin, které jsem místo Gauguinovi věnovala projektu pro Metropolitní muzeum, mi potvrdilo mé podezření: má kopie byla dobrá – možná dokonce dost dobrá na to, aby obstála jako originál při zkoumání profesionálem.

Nenašla jsem žádné tahy, které by potřebovaly opravit nebo upravit, a rozhodla jsem se originál uložit do trezoru a vyrazit domů. Znovu jsem se na oba obrazy zadívala, pohled mi poskakoval od jednoho k druhému. Co by se stalo, kdybych označila originál jako kopii? Všiml by si toho Leonard vůbec? Nebo kdokoli jiný? Můj smysl pro morálku by mi to samozřejmě nedovolil – to a také vědomí, že má Jeremy v rozích místnosti umístěné kamery.

Kradmo jsem se podívala vzhůru. „To bych si nedovolila!“ zavolala jsem na kohokoli, kdo se díval nebo poslouchal.

Tvoříte i vlastní umění? Slyšela jsem Leonardův hlas ve vzduchu kolem sebe a špičky mých prstů pulsovaly očekáváním. Zírala jsem na svou dokonalou repliku kreativního génia někoho jiného a zmocnil se mě nepříjemný pocit, že mizím – že mě celou pohlcuje svět kolem. Sebrala jsem štětec se zelenou a několikrát ho vrazila do pravého dolního rohu, jako by má ruka byla posedlá. Pak jsem po okrajích vzrušeně přidala trochu hnědé, mé srdce tlouklo tak intenzivně, až jsem cítila, jak mi jeho rytmus rezonuje hrudním košem. Pustila jsem štětec na zem a zírala na ten malý keř, který jsem zrovna ke své verzi přidala.

Okamžitě jsem to chtěla vzít zpět, keř přemalovat a zbavit se ho. Ale nejdřív bych musela počkat, až uschne, a pak počkat, až uschne i další vrstva. A dodat pozdě malbu, o které jsem už řekla, že je hotová, by jen vzbudilo pozornost – a o to jsem samozřejmě nestála.

Přinutila jsem se nedívat se nahoru k bezpečnostní kameře a ujistila jsem sama sebe, že nic z toho, co jsem udělala, *nepůsobil* podezřele.

„Sakra,“ zašeptala jsem a najednou mě kvůli mému unáhlenému rozhodnutí přepadla nevolnost. Potlačila jsem ji rázným polknutím a připomněla si, že má verze byla jen kopie, takže nemusela být perfektní, a došla pár kroky ke stolu s nástroji. Vzala jsem jedno z nových štětcových per z kelímku s nápisem *K podpisu* a obešla stojan.

Civěla jsem na surové plátno na zadní straně obou maleb a dech se mi zasekl v krku. S perem stále v ruce jsem si promnula oči. Písmena psaná černým inkoustem ale nezmizela: *Okopírováno podle Te Fare P. Gauguina Emmou Caanovou.*

Nepamatovala jsem si, že bych ta slova psala, a přestože to byl můj rukopis, neměla jsem *pocit*, že bych je psala. Ovšemže jsem malbu podepsala. Musela jsem prostě zapomenout... Podařilo se mi o tom samu sebe částečně přesvědčit, ale další reálná alternativa, tedy, že přicházím o rozum, mi neodbytně tanula na mysli. Ve snaze se té myšlenky zbavit jsem potřásla hlavou a vrátila pero zpátky do kelímku. Originál jsem uložila do trezoru a vyrazila na vlak číslo jedna do Washington Heights.

Kapitola 2

AGENT TILLWELL: Kde jste bydlela, když jste se s Lennym seznámila?

EMMA CAANOVÁ: Ve Washington Heights.

AGENT TILLWELL: A každý den jste dojížděla do práce?

EMMA CAANOVÁ: Ano.

AGENT GARRITT: Dělal jste někdy repliky i mimo práci pro Gemini?

EMMA CAANOVÁ: Ne.

AGENT TILLWELL: Nikdy jste nepřijala nezávislou
zakázku, když jste pro ně pracovala?

EMMA CAANOVÁ: Ne. Když jsem pracovala u Gemini, byl to můj jediný
zdroj příjmů. Každá zakázka, na které jsem pracovala, se ke
mně dostala přes firmu. Kéž by mě tenkrát napadlo pracovat
i nezávisle.

AGENT GARRITT: Proč myslíte?

EMMA CAANOVÁ: Chci jen říct, že bydlet v garsonce ve Washington
Heights a pracovat dvanáct hodin denně nebylo zrovna
ideální. Bylo by fajn vydělávat více peněz. Ale ne, nikdy jsem
nepřijala jinou zakázku, když jsem pracovala pro Gemini.

AGENT GARRITT: Když jste se seznámila s Leonardem Sobjeckym,
myslela jste si, že by vám mohl pomoci váš příjem doplnit?

EMMA CAANOVÁ: Ne, nemyslela. V tu dobu jsem
doufala, že nedostanu vyhazov.

AGENT GARRITT: Věděla jste, že je to jeden z nejbohatších
lidí na světě, když jste se setkali?

EMMA CAANOVÁ: Ano, četla jsem o tom.

AGENT GARRITT: Zeptám se přímo – změnilo se ve vašem životě něco po tom, co jste se seznámila s Leonardem Sobjeckym, zatímco jste pracovala pro Gemini? [odmlka] Slečno Caanová? Mohla byste prosím odpovědět? Jen se snažíme určit, jaký je váš vztah s mužem, který čelí vážným obviněním.



Tu noc jsem poprvé za několik měsíců viděla svého otce. Prostě jsme na sebe zírali vytřeštěnýma očima plnýma strachu, zatímco za ním běsnil oheň. Ústa měl zavřená, ale z temnoty se ozývalo vysoké kvílení. Konečně jsem se z té noční můry vyprostila a utnula vřískot v mé hlavě ranou do budíku. Sáhla jsem si na krk kluzký potem a přinutila se vylézt zpod přikrývky.

Proč?

Proč se mi o tom pořád zdá? Proč se nemůžu přes svůj strach z ohně přenést navzdory letům terapie? Odpovědi jsem neznala. Nesnesitelné ticho mě dusilo, dokud se o půl sedmé, tak jako vždy, milosrdně nerozezněly vrtáčky. Byla jsem si jistá, že to vrtání mělo být úmyslně otravné a donutit mě odstěhovat se z mého bytu se stabilním nájmem, aby mohla správcovská společnost dokončit přestavbu budovy na luxusní nízkopodlažní bytový komplex, jako je ten sousední. To ale nevěděli, že tenhle ranní hluk mi byl mnohem milejší než noční můry, ze kterých mě pravidelně probouzel, a neodbytné myšlenky, ze kterých mě vytrhával, a tak jsme se já a můj domácí ocitli v patové situaci.

Tak jako každé ráno jsem si do uší zasunula pěnové špunty a vyrazila ze dveří.

„Dobré ráno,“ pokývla jsem na dva muže, kteří vrtali další díru do stěny chodby hned vedle mých dveří. Také na mě pokývli a v tu chvíli mezi námi proběhlo vzájemné porozumění o tom, jak zbytečná

jejich práce je. Než se vrátím domů, bude díra zase zakrytá a zítra o půl sedmé ráno budou vrtat znovu.

Když Sienna dorazila do práce, já už skoro hodinu pracovala na úkolu pro Metropolitní muzeum. V pozdravu ke mně zvedla hrnek s kávou a zamířila na své místo. Pak se ale zastavila a zatočila směrem ke mně. Soucitně se zamračila a já věděla, že zvažuje mé kruhy pod očima.

„Víš, že to, co ti dělají, je nelegální, že jo?“ zeptala se. Přikývla jsem, ale jinak jsem nic neřekla. Položila svou kávu na můj stolek. „Potřebuješ ho víc než já,“ řekla, a než jsem mohla odmítnout, odešla. Dlouze jsem se napila, nechala kávu, aby probudila mé smysly, a vrhla se zpátky do práce, na kterou jsem se soustředila celý zbytek dne, jen s několika krátkými pauzami.

Tenhle obraz bylo složitější okopírovat, než jsem čekala, takže jsem v ateliéru zůstala déle a jemně přidávala na plátno barvu ve snaze napodobit klidnou aristokratickou atmosféru originálu. Konečně jsem se podívala na hodiny, bylo krátce po deváté – osamělý večer, který mě čeká, bude příjemně krátký. Vymyla jsem štětce, zapnula si kabát a na cestě k východu, aniž bych musela zpomalit, jsem nakoukla do konferenční místnosti.

Zatímco jsem procházela kolem, napočítala jsem pět mužů v oblecích, kteří seděli s Jeremym u stolu pokrytém iPady, telefony a krabičkami od jídla. Ten konzultant okolo třicítky s pískovými vlasy, o kterém se Siennou rády drbeme, si vyhrnul rukávy košile k loktům a já zahlédla jeho opálená pevná předloktí. Zvedl hlavu a naše oči se setkaly. Odvrátila jsem zrak ze strachu, že by si všiml, jak si ho prohlížím, a pokračovala jsem dál v cestě.

V kabelce mi zavibroval mobil a já ho začala rychle lovit mezi peněženkou, klíči, lahvičkou dezinfekce na ruce, obaly od müsli tyčinek, použitými jízdenkami do metra a nevýherními losy do loterie. Když jsem ho konečně vyprostila, srdce mi kleslo při pohledu na jméno na obrazovce.

Vydechla jsem a hovor přijala. „Ahoj, mami!“ pokusila jsem se jí naznačit, že ji ráda slyším, ale můj tón nezněl moc přesvědčivě.

„Ahoj, zlato.“ Zněla sklesle – více než obvykle.

„Jak se máš?“ zeptala jsem se, zatímco jsem si ramenem otevírala otočné dveře v hale a vycházela do kousavého větru a zvuku klaksonů Šesté avenue a Dvacáté čtvrté ulice.

„Dobře... fajn. Mám se fajn.“ Skoro až šeptala.

Zacpala jsem si levé ucho prstem a telefon přitiskla blíž k tomu pravému. „Jaký jsi měla den? Cos dělala?“ vyzvíдалa jsem a okamžitě těch otázek litovala, protože jsem věděla, co dnes dělala. Pocítila jsem píchnutí viny, že jsem jí nezavolala jako první.

„Šla jsem na schůzku s tím právníkem.“ Odmlčela se. „Chtěla bych přijet do města a pár věcí probrat. Můžeme příští týden zajít na večeri?“

Zarazila jsem se na chodníku v Chelsea; sotva jsem zaregistrovala našťavané mumlání muže, který šel za mnou a jen těsně se mi vyhnul. Ode dne, co jsem dodělala vysokou, jsem rodičům dala jasně najevo, že od nich nepřijmu ani cent. Peníze byly to jediné, co mi můj otec kdy dal. Ne stabilitu. Ne upřímnost. Ani náklonnost. Jediné, co mi byl kdy schopen nabídnout, byly peníze a já mu měla za zlé, že si myslel, že jimi všechny ty ostatní rodičovské povinnosti nahradí. Věděla jsem, že má matka bude nejspíš chtít mluvit o mém dědictví a říct mi, kolik mi zanechal. Vzhledem k té ošemetné finanční situaci mi dělalo starosti, že pokud dojde na toto téma, mohla by nutnost uživit se zvítězit nad mými zásadami.

Až přijdou konzultanti v Gemini s finálním verdiktem, v nejlepším případě bych si mohla najít práci v galerii, která bude určitě placená hůř než práce pro Gemini. V tom nejhorším budu nezaměstnaná. Pokud budu dělat v galerii, mohla bych navíc dělat číšnici nebo pracovat za barem. Přepadlo mě vyčerpání a já se nutila dál dávat jednu nohu před druhou, zatímco kolem mě svištěli Newyorčané

neobtěžkaní finančními problémy. Sešla jsem po schodech do podzemky a přes turniket k nástupišti vlaku číslo jedna.

„Příští týden mám hodně nabitý, ale nějaký čas si najdu a dám ti vědět,“ ujistila jsem matku. V temném tunelu se objevila jasná světla. „Teď mi přijel vlak, brzy se ozvu. Mám tě ráda!“

Zavěsila jsem, zrovna když na ocelových kolejích zaskřípaly brzdy. Hlavou mi probleskla vzpomínka na mého otce v nemocniční posteli a na to, jak jsem z jeho vybledlého modrého županu cítila cigaretový kouř, když si mě přitáhl blíž a zeptal se, jestli budu „v pohodě“, co se peněz týče, až zemře. Den předtím přišel doktor, aby nás už popáté varoval, jak nebezpečné je kouření pro člověka, který podstupuje chemoterapii, takže jsem odpověděla, že se „neumí starat ani o sebe, natožpak o mě!“ a vyřítila se z nemocnice. Byla to poslední slova, která jsem svému otci řekla, a jen málokdy jsem si dovolila tu vzpomínku si vybavit.

Dveře vlaku se otevřely a já se protáhla mezi lidmi do chladného ocelového vagónu a k volnému místu v rohu. Muž s širokou hrudí a plnovousem si sedl vedle mě s nohama daleko od sebe a rukama volně svěřenýma podél těla. Ve snaze zabírat co nejméně prostoru jsem dala nohu přes nohu a nahrbila ramena dopředu. On podobnou snahu neprojevil. Jindy by mě to štvalo, ale dnes jsem měla pocit, že nebýt toho mohutného cizince a studené stěny vagónu, kteří na mě ze stran tlačili, mé vnitřnosti by se rozlily po podlaze.

Tak to bylo vždy, když jsem pomyslela na svého otce. Někdy se mi daří na něj nemyslet celé týdny a pak se zničehonic topím ve snech a vzpomínkách na něj. Zavrtěla jsem v botách prsty u nohou a vzpomněla jsem si, jak jsem natahovala krk, abych na něj viděla přes okno kůlny, zatímco má matka seděla v domě před televizí; stála jsem na špičkách a prsty mě z toho tlaku bolely. Tam jsem se zastavila. Nemohla jsem se přímo podívat na ty části své minulosti, kvůli kterým jsem si připadala tak těžká, až jsem se bála, že se propadnu podlahou vagónu až na koleje. Tupě jsem zírala, jak se dveře otevřely

na Čtyřicáté druhé ulici, ale na expresní vlak jsem nepřestoupila. Nijak jsem do svého prázdného bytu nespěchala.

Zavřela jsem oči a snažila se potlačit další vzpomínky, ale přesto mě zaplavily obrazy jeho pohřbu, květin, těžkého make-upu na jeho propadlých tvářích. Otevřela jsem oči a rozhlédla se kolem po těch desítkách lidí namačkaných uvnitř. Napadlo mě, kolik z nich hraje bezduché hry na mobilu, protože se nudí, a kolik z nich je hraje proto, aby potlačili bolestivé myšlenky a pocity. Otevřela jsem si solitér a hrála, dokud vlak nezastavil na stanici Sto šedesáté osmé ulice. Vyšplhala jsem zpátky na povrch a došla k pětipatrové budově bez výtahu, kde se nacházel můj byt. Vstupní hala měla vkusně vykachelíčkovanou podlahu, která už ale kvůli špinavým spárám a flekům od bláta, které se nedaly vyčistit, ať byste se snažili sebevíc, působila spíše zašle. Nebyl to žádný luxus, ale bylo to první místo, o kterém jsem mohla říct, že je moje – žádní spolubydlíci, ani rodiče –, takže ze začátku to pro mě byl ráj.

Vyšla jsem tři patra ke svému bytu, sundala si kabát a s telefonem v ruce sebou plácla na postel, abych se podívala, co podniká @JenJules. Místo toho jsem uviděla e-mail oznamující, že mám u Gemini hlasovou zprávu. Vytočila jsem svou klapku, zadala heslo a přitiskla si mobil k uchu.

„Emmo. Zdravím. Tady Lenny Sobjecky. Moc rád jsem vás včera poznal. Chtěl bych vás pozvat na jednu charitativní akci v mém domě. Vždycky se ukáže spousta lidí z umělecké komunity a říkal jsem si, že by vás to mohlo zajímat. Ozvěte se mi a já vám řeknu víc.“ Naidiktoval mi své číslo a pak zavěsil. Nebyla jsem si úplně jistá, že jsem slyšela správně, a tak jsem si zprávu poslechla znovu. Zavolala jsem Sienně, ale hovor spadl po prvním zazvonění do hlasové schránky. Než jsem jí stihla napsat, přišla mi od ní zpráva.

Jsem na večeri s Michaelem. Poprvé tenhle měsíc, co večerím s přítelem! Nikdy nerandi s investičním bankéřem. Všechno v pohodě?